

Arrest

nr. 71 933 van 15 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. LECLERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine te zijn. U werd geboren op 13 maart 1991 in de Ingoesjetische stad Ordzjonikidzevskaya, waar u ook geregistreerd was.

In 2007 overleed uw vader aan een hartaanval.

De problemen naar aanleiding waarvan u uw land verliet, houden verband met de problemen van de rest van uw gezin.

In 2000 vertrok uw broer Isa naar Tsjetsjenië om olie te kopen, maar keerde nooit meer terug. Tot op heden heeft u geen nieuws over wat er precies met hem gebeurd is.

Op 17 maart 2004 kwam uw broer M. (...) om het leven in Nazran. Hij werd valselijk beschuldigd van de moord op een wijkagent, M. (...) genaamd. Het huis waar hij zich verschool werd die dag door het doodseskadron gebombardeerd, waardoor M. (...) om het leven kwam.

Datzelfde jaar werd ook uw broer M. (...) door het doodseskadron omgebracht omdat hij ervan verdacht werd een rebel te zijn. Midden december ging hij even naar buiten en verdween vervolgens spoorloos. Een week lang leefden jullie in onwetendheid, totdat jullie vernamen dat er een lichaam in het mortuarium lag dat sterke gelijkenissen met M. (...) vertoonde. Uw oom ging naar het mortuarium en bevestigde dat het om M. (...) ging. Hij kwam uiteindelijk om het leven in Nazran op 26 december 2006 als gevolg van schotwonden. De autoriteiten zouden gepoogd hebben hem te arresteren omdat ze hem er valselijk van verdachten een rebel te zijn, maar M. (...) zou zich bij deze arrestatie verzet hebben.

Uw vierde broer M. (...) kwam op een gelijkaardige wijze om het leven in 2009. Op 26 maart 2009 zaten jullie in uw ouderlijke huis samen thee te drinken, toen uw broer M. (...) plots telefoon kreeg en daarom even naar buiten ging. Even later hoorden jullie hoe een appartementsgebouw in de buurt beschoten werd. Achteraf bleek dat M. (...) zich op dat moment in dit appartementsgebouw bevond, al weet niemand waarom. In de media werd valselijk gemeld dat M. (...) een rebel was, die met succes gedood werd.

Ook uw zus, A.K. (...) (O.V. 6.507.551), kende dat jaar problemen. Zij en haar man waren in M. (...) immers getuigen van een ontvoering door de autoriteiten en traden ook officieel op als getuigen in deze zaak, waardoor ze zelf problemen kregen. Korte tijd later werd immers haar echtgenoot ontvoerd en een maand later werd ze ook zelf meegenomen. Uw zus kwam uiteindelijk tegen betaling vrij door tussenkomst van de Ingoesjetische president Jevkurov. De broer van uw moeder was immers met hem bevriend.

Sinds de verdwijning van uw broer Isa, kwamen de gemaskerde mannen regelmatig naar jullie huis. Zelf werd u voor het eerst lastiggevallen toen ze in 2007 andermaal naar uw ouderlijke huis kwamen. U was op dat moment ziek en zat in bad, maar de gemaskerde mannen sleurden u uit de badkamer en dwongen u om in uw onderkleding buiten in de kou te gaan staan. Als gevolg hiervan kwam u uiteindelijk ten val en belandde in een coma, waardoor u in het ziekenhuis diende opgenomen te worden. Na 4 dagen ontwaakte u uit uw coma en bleek dat u chronische hersenvliesontsteking had opgelopen.

Na de dood van uw vader eind 2007, vertrok u uit veiligheidsoverwegingen naar Novosibirsk, waar u ongeveer drie maanden bij een oom verbleef.

Nadien verbleef u nog een jaar in Oekraïne, waarop u terugkeerde naar Ingoesjetië.

Na de ontvoering van uw zus in 2009, besloot u onder te duiken bij uw tante in Karabulak. Toen u 6 maanden later in het ziekenhuis van Karabulak opgenomen moest worden voor behandeling tegen uw hersenvliesontsteking, kreeg u opnieuw problemen met de gemaskerde mannen. Zij drongen het ziekenhuis binnen en probeerden u te ontvoeren. Gelukkig werd hun poging echter door het ziekenhuispersoneel verijdeld.

Na uw ontslag uit het ziekenhuis keerde u terug naar uw tante in Karabulak, waar u tot aan uw vertrek verbleef.

Enkele weken na hun ontvoeringspoging in het ziekenhuis, gingen de gemaskerde mannen ook naar uw ouderlijke huis in de hoop u daar te vinden.

U verliet Ingoesjetië uiteindelijk op 22 november 2010. Vanuit Karabulak ging u met een taxi naar Naltsjik, van waaruit u een bus naar Moskou nam. In Moskou verbleef u gedurende enkele dagen bij een ver familielid, alvorens u in de laadruimte van een vrachtwagen naar België kwam.

U bereikte België op 1 december 2010 en nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Ingoesjetië, net als de rest van uw gezinsleden, problemen kende met de autoriteiten, meer bepaald met het doodseskadron.

Er moet eerst en vooral vermeld worden dat in het kader van de asielaanvraag van uw zus, A.K. (...) (O.V. 6.507.551), besloten werd tot een erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling.

Er moet echter op gewezen worden dat deze beslissing genomen werd op basis van haar persoonlijke verklaringen alsook op grond van een inschatting van de toenmalige veiligheidssituatie.

Zelf slaagde u er evenwel niet in om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kon u de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, niet voorleggen.

U verklaarde wel dat u en uw moeder uw binnenlands paspoort gezocht hadden voor uw vertrek, maar jullie het niet konden vinden en het waarschijnlijk door de gemaskerde mannen was ingehouden. Maar zelfs dat kon u niet met zekerheid zeggen (CGVS, p. 14).

Deze verklaring is dan ook weinig aannemelijk, te meer omdat u geen enkel idee had wanneer dit paspoort mogelijk in beslag zou zijn genomen (CGVS, p. 14) noch waarom dit gebeurd zou kunnen zijn (CGVS, p. 15).

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang.

Voorts gaf u aan dat u in 2007 ziek werd nadat de gemaskerde mannen jullie huis andermaal binnenvielen. U was op dat moment aan het baden. De invallers sleurden u naar buiten en dwongen u om in uw onderkledij in te kou te blijven staan. Als gevolg hiervan kwam u ten val en raakte u in een coma. Na vier dagen ontwaakte u opnieuw en uiteindelijk bleek dat u hersenvliesontsteking had opgelopen (CGVS, p. 7 en 10).

U legde verschillende kopieën van medische attesten voor waaruit inderdaad blijkt dat u in Ingoesjetië behandeld werd voor hersenvliesontsteking.

Geen van de voorgelegde attesten staft echter uw verklaringen als zou er een oorzakelijk verband zijn tussen bovenvermelde inval en uw medische toestand.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u voorafgaand aan de inval reeds 3 dagen last had van hoofdpijn en op het moment van de inval al ziek was (CGVS, p. 10).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarnaast stelde u dat u na de ontvoering van uw zus in 2009 bij uw tante in Karabulak ging onderduiken (CGVS, p. 4 en 14). Zes maanden later diende u echter in het ziekenhuis van Karabulak te worden opgenomen op de afdeling neurologie voor een behandeling tegen hersenvliesontsteking. De gemaskerde mannen kwamen toen naar het ziekenhuis en wilden u meenemen. Maar het ziekenhuispersoneel kon dit gelukkig verhinderen (CGVS, p. 14 en 25).

Er moet evenwel vastgesteld worden dat u geen enkel document kon aanreiken dat deze beweringen ondersteunt.

U legde wel kopieën van verscheidene medische attesten voor, waaronder een kopie van een medisch attest op datum van 12 maart 2009. Dit attest is echter afkomstig van het Medisch Centrum 'Diagnost' in Naltsjik (Kabardino-Balkarië) en niet van het ziekenhuis in Karabulak.

U kon bijgevolg geen enkel tastbaar bewijs verschaffen waaruit blijkt dat de gemaskerde mannen geprobeerd hebben u mee te nemen terwijl u in het ziekenhuis van Karabulak verbleef.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Aangaande uw reisroute verklaarde u vanuit Moskou in de laadruimte van een vrachtwagen naar België te hebben gereisd (CGVS, p. 16).

Opmerkelijk genoeg had u geen idee waarmee de vrachtwagen geladen was noch langs welke landen u precies gereisd hebt. U kon zich evenmin herinneren welke kleur de vrachtwagen precies had (CGVS, p. 16).

Doorheen het interview haalde u wel meermaals aan dat u aan geheugenproblemen lijdt (CGVS, p. 7, 10, 12, 20, 21 en 24). U kon echter geen document overmaken dat deze beweringen staft.

Uit de door u voorgelegde kopieën van medische attesten blijkt immers nergens dat de hersenvliesontsteking uw geheugen heeft aangetast, zoals u eveneens verklaarde (CGVS, p. 7 en 10). Merkwaardig genoeg kon u zich bepaalde details trouwens wel probleemloos herinneren. Zo kon u bijvoorbeeld vertellen dat u in 2009 in het ziekenhuis van Karabulak op kamer 13 van de afdeling neurologie lag (CGVS, p. 20).

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u ook uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat u er nooit een gehad heeft (CGVS, p. 14), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Tot slot is het opmerkelijk dat u ondanks de vele problemen nooit vroeger uit Ingoesjetië vertrokken bent.

U haalde wel aan dat u in 2008 naar Oekraïne ging, waar u ongeveer een jaar verbleef. Voorheen had u ook al bij uw oom in Novosibirsk verbleven, bij wie u gedurende 3 maanden op bezoek was (CGVS, p. 12-13). U vermeldde eveneens dat u na de ontvoering van uw zus in 2009 bij uw tante in Karabulak ging schuilen (CGVS, p. 4 en 14).

Het blijft echter merkwaardig dat u zelfs nadat de gemaskerde mannen geprobeerd hadden u uit het ziekenhuis van Karabulak te ontvoeren nog een half jaar in Karabulak zelf bleef (CGVS, p. 4 en 14), terwijl u ook familie elders in de Russische Federatie had, bijvoorbeeld een oom in Tjumen (CGVS, p. 10 en 11) en een in Novosibirsk (CGVS, p. 12).

Toen u bijgevolg gevraagd werd waarom u niet eerder vertrokken was, repliceerde u dat u onvoldoende geld had om te vertrekken en u zelfs bij uw uiteindelijke vertrek naar België door uw familie geholpen werd (CGVS, p. 24). Toen u vervolgens werd gevraagd waarvan u dan leefde, zei u dat uw moeder na de dood van uw broers en vader pensioen kreeg en u af en toe werkte als bewaker, waardoor jullie bijgevolg over voldoende middelen beschikten (CGVS, p. 24).

Hierdoor wordt niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar ook de ernst van uw vrees ondergraven.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat u tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal meermaals aanhaalde dat u ziek bent. U lijdt namelijk aan hersenvliesontsteking (CGVS, p. 2, 7, 10, 11, 14, 15 en 23). Voor de beoordeling van deze medische elementen dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, de overlijdensaktes van uw vader en drie van uw broers, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uit de overlijdensakte van uw vader blijkt namelijk enkel dat hij op 25 december 2007 overleed, wat niet betwist wordt. De overlijdensaktes van uw broers M. (...), M. (...) en M. (...) tonen aan dat zij respectievelijk op 17 maart 2004, 26 december 2004 en 26 maart 2009 om het leven kwamen, wat evenmin betwijfeld wordt.

Deze aktes tonen echter niet aan dat u na 2009 in Ingoesjetië ook zelf het slachtoffer van vervolging zou zijn geweest.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten hen van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 7 oktober 2011 een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet)

Verzoeker stelt dat hij en zijn familie, “als tegenstanders van de politieke orde beschouwd worden” (zie het verzoekschrift, p. 4) en hierdoor worden achtervolgd.

Hij stelt dat zijn vier broers om het leven kwamen omdat ze er onterecht van beschuldigd werden rebellen te zijn; dit wordt volgens verzoeker bevestigd door de internetartikels die hij aan zijn verzoekschrift heeft gevoegd.

Verzoeker verwijst naar het feit dat zijn zus in België in 2010 als vluchteling werd erkend en stelt dat de toestand in Ingoesjetië sindsdien niet verbeterd is. Verzoeker benadrukt dat zijn problemen, net als die van zijn zus, verband houden met het feit dat familieleden van hen als tegenstanders van de autoriteiten worden beschouwd.

Verzoeker stelt (zie het verzoekschrift, p. 5) dat *“de bestreden beslissing kent toe dat de autoriteiten verantwoordelijk worden geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen”*.

Dit wordt volgens verzoeker bevestigd door verscheidene internationale bronnen; hij verwijst dienaangaande naar de verslagen van Amnesty International.

Hij verwijst tevens naar het *“U.S. Department of State Country Report on Human Rights Practices 2006 – Russia”* van 6 maart 2007 waaruit volgens hem blijkt dat het geweld in Tsjetsjenië niet aan de grens stopt maar dat er nu ook overtredingen van de mensenrechten zijn in de buurlanden. Verzoeker verwijst vervolgens naar het *“2010 Country Reports on Human Rights Practices – Russia”* van het *“United States Department of State”* van 8 april 2011 dat volgens hem de gewelddadige situatie in 2010 bevestigt.

Verzoeker stelt dat hij vermoedt dat zijn paspoort bij de inval in 2007 werd meegenomen en laat gelden dat hij onmogelijk een bewijs kan van leveren wat volgens hem helemaal niet betekent dat hij zijn paspoort voor de asielinstanties in België achterhoudt. Hij meent dat in eerste instantie dient onderzocht te worden of zijn asielaanvraag plausibel is en of er geen tegenstrijdigheden zijn. Verzoeker verwijst naar het *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”* en stelt dat aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel moet worden gegeven indien zijn aanvraag geloofwaardig is.

Verzoeker voert aan dat zijn verklaringen gedetailleerd, samenhangend en plausibel zijn.

Hij verwijst naar documenten gevoegd bij zijn verzoekschrift, die melding maken van de moord op zijn twee broers.

Betreffende de medische attesten werpt verzoeker op dat de inval geleid heeft tot een verergering van zijn medische toestand en dat hij nooit verklaard heeft dat de inval de enige oorzaak van zijn hersenvliesontsteking was. Bijgevolg zijn, volgens verzoeker, zijn verklaringen hieromtrent helemaal niet tegenstrijdig.

Verzoeker verklaart dat de bestreden beslissing hem ten laste legt dat hij de kleur en de lading van de vrachtwagen waarmee hij gereisd heeft niet kan weergeven. Hij verwijst naar een medisch attest waaruit blijkt dat hij ten gevolge van zijn hersenvliesontsteking af en toe geheugenproblemen heeft. Tevens meent hij dat deze vaagheden niet van aard zijn de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag te ondermijnen.

Daar waar de bestreden beslissing het opmerkelijk acht dat hij niet eerder uit zijn land is weggegaan, haalt verzoeker een gebrek aan financiële middelen aan.

Verzoeker geeft aan dat, behalve wat de kleur en de lading van de vrachtwagen betreft, er geen tegenstrijdigheden werden vastgesteld in zijn asielaanvraag. Volgens verzoeker zijn er evenmin tegenstrijdigheden vastgesteld tussen zijn verklaringen en die van zijn zus van wie in 2010 de hoedanigheid van vluchteling werd erkend.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker voert aan dat hij op het internet informatie heeft gevonden betreffende de dood van zijn broer M. op 14 maart 2004 en wijst er op dat in dit artikel, dat hij heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift, M. wordt beschouwd als een terrorist die door de FSB vermoord werd.

Verzoeker stelt dat hij bij zijn verzoekschrift ook nog een ander artikel heeft gevoegd waarin men spreekt over de dood van een andere broer, M. in een vuurgevecht op 26 maart 2009. Verzoeker benadrukt dat dit overeenstemt met zijn verklaringen en met de overlijdensakte die hij heeft neergelegd.

Verzoeker wijst er op dat *“Volgens artikel 48/3 §5, bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker gegrond is doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven”*.

Verzoeker herhaalt dat zijn vier broers werden vermoord omwille van hun vermeende banden met de rebellen, dat zijn zus werd ontvoerd en uiteindelijk vrijgelaten en uiteindelijk in België als vluchteling werd erkend en dat hijzelf meermaals bedreigd en gefolterd werd door gemaskerde mannen.

Verzoeker citeert het *“Gemeenschappelijk standpunt van 4 maart 1996 door de Raad vastgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake de geharmoniseerde*

toepassing van de definitie van de term "vluchteling" in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen".

Verzoeker laat gelden dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden verleend. Opnieuw verwijst hij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker haalt ook het jaarlijks verslag van de "Foreign and Commonwealth Office" aan, dat volgens hem bevestigt dat de situatie in Noord-Kaukasus zorgwekkend is.

Verzoeker stelt dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, de situatie in Ingoesjetië erger en erger wordt.

Hij verwijst dienaangaande naar een internetartikel van 21 september 2007 van UNHCR, naar enkele verslagen van "Amnesty International" en naar rapporten van het "United States Department of State".

Verzoeker benadrukt dat hij nieuwe documenten voorlegt. Van het medisch attest van 11 januari 2011 van dr. D. kreeg hij pas een kopie nadat de bestreden beslissing genomen werd en toen hij zijn dokter aansprak over het bewijs van zijn geheugenproblemen, aldus verzoeker.

Verzoeker verklaart dat hij van het bestaan van de neergelegde internetartikelen betreffende de dood van zijn broers M. en M. pas op de hoogte werd gebracht in september 2011.

Verzoeker verwijst vervolgens naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

Verzoeker benadrukt dat de nieuwe documenten van groot belang zijn aangezien ze op zekere wijze aantonen dat zijn familie het slachtoffer is van de autoriteiten omwille van hun vermeende band met de rebellen.

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A 2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Op de verwijzing van verzoeker naar het feit dat zijn zus in België als vluchteling werd erkend en zijn stelling dat zijn problemen, net als die van zijn zus, gebaseerd zijn op het feit dat familieleden als

tegenstanders van de autoriteiten worden beschouwd, antwoordt de Raad dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "*teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen*". Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Uit de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat verzoeker er evenwel niet in is geslaagd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift meerdere malen naar website-artikels en algemene rapporten over en/of de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft, een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker verwijst tevens naar passages uit de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat deze proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan beroepen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Waar verzoeker verder verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of andere rechtscolleges, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag heeft besloten.

Zo blijkt dat verzoeker zijn binnenlands Russisch paspoort niet kon voorleggen aan de Belgische asielinstanties.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 6) aanhaalt dat hij vermoedt dat zijn paspoort bij de aanval in 2007 werd meegenomen, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat hij onmogelijk een bewijs van leveren van het in beslag nemen van zijn paspoort, het terechte vermoeden niet weerlegt dat hij zijn paspoort voor de asielinstanties achterhoudt.

Verder besloot de commissaris-generaal terecht dat de voorgelegde medische attesten het oorzakelijk verband tussen de inval in het huis van verzoeker in 2007 en zijn medische toestand niet aantonen.

Verzoeker werpt dienaangaande op dat de inval geleid heeft tot een verergering van zijn medische toestand, maar dat hij nooit verklaard heeft dat de inval de enige oorzaak van zijn hersenvliesontsteking was. De Raad antwoordt dat deze opmerking ontoereikend is om het oorzakelijk verband tussen de inval in zijn huis in 2007 en zijn medische toestand aan te tonen.

De commissaris-generaal gaf in de bestreden beslissing daarnaast terecht aan dat verzoekers verklaringen aangaande zijn reisroute ongeloofwaardig zijn.

Zo kon verzoeker onder andere niet aangeven waarmee de vrachtwagen geladen was, noch langs welke landen hij precies gereisd heeft, noch welke kleur de vrachtwagen precies had.

De Raad benadrukt dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde. Dat verzoeker bijna geheel onwetend is over zijn reisweg, ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden reis naar België.

Waar verzoeker verwijst naar een medisch attest waaruit blijkt dat hij ten gevolge van zijn hersenvliesontsteking af en toe geheugenproblemen heeft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 21 oktober 2011 aangeeft dat met betrekking tot het post-factum

overgemaakte medisch attest van 11 januari 2011, dient te worden vastgesteld dat het onderzoek van verzoeker geen enkel objectief gegeven aan het licht bracht dat hij aan geheugenverlies zou lijden.

De arts vergenoegde zich ermee verzoekers eigen beweringen te interpreteren in het licht van zijn voorgehouden ziektebeeld (let op het woord :*"probablement"*) ; het attest levert geenszins een bewijs van geheugenproblemen.

Tenslotte gaf de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht aan dat het opmerkelijk is dat verzoeker, ondanks de vele problemen, niet vroeger uit Ingoesjetië vertrokken is.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift daaromtrent een tekort aan financiële middelen aan. De Raad stelt vast dat verzoeker zich ook hier beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Zoals reeds gesteld is het louter herhalen van verklaringen niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

De documenten betreffende de moord op zijn broers, door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegd, zijn niet bij machte om de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift dat in het ene artikel zijn broer M. wordt voorgesteld als een terrorist die door de FSB vermoord werd en dat in het andere gesproken wordt over de dood van een andere broer, M. een schietpartij op 26 maart 2009 en benadrukt dat dit overeenstemt met zijn verklaringen en met de overlijdensakte die hij heeft neergelegd.

De Raad antwoordt dat de commissaris-generaal nergens de moord op zijn broers heeft betwist, zodoende dat de neergelegde documenten enkel feiten bevestigen die geenszins ter discussie staan.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich doorheen zijn verzoekschrift beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. Dit op zich volstaat niet om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat zijn vrees van verzoeker reëel is.

Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

Een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst volstaat daartoe echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, wat niet afdoende is.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 10) stelt dat hem het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden, stelt de Raad dat om het voordeel van de twijfel te genieten, de verklaringen van verzoeker plausibel en geloofwaardig moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Het voordeel van de twijfel kan immers slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, quod non in casu.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, wordt opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaart de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

Hieruit blijkt dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

Gezien het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is, dient de nood aan bescherming in het licht van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet onderzocht te worden.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE